

Já, en voru nú baun-
irnar þykkar og góðar?
Gamansaga.

1 1/2 blað qto.

15.

23

Við vorum nokkurir í ósamum skipi, ég og Jón Ólafsson framkv. stjórn
hjá mágri mínum Jóni Adalfrægi í Stokkseyri. Einu skipi veigj. okkar
hét Gufjörð og var hann vörum mínum frammi að dragnadi og Karl-
menntu en framúrskarandi matarlega sínu á milli og var þú elsti
hafi að segja að hann vori þessu fyrsta fræktu á mat né annað. En
þá hans um góðan vindgjörning í mat, um góðar matarvættir
í heimilinu og tvöta góðgerðis morm þessu í tegnum, var
aðal um hversu margar og munu aðu efni ^{hans} hve nót sem þári gafi þú.
Þú var það einhverju sinni er komid var fram undir loftin, að
fiskitíðid var nema þá hálftinu undir þessu; lóðin voru þeir
kaprar sem geymsu og meðfram þessum og þeir jafnlangt til
lands frá hvorum enda lóðarinnar. Sem var; þess vegna kósum
við opt á milli sem kallad var: Það var þegar lóðin var að leggja
lóðina, veigjlega frá austri til vesturs, að við kósum að þessum
enda lóðarinnar, svo hún gæti að leynd nokkurn veginum jafn-
leyni í sjónum. Væður var gott og vörri loqu. Lóðin var látin
leggja allt að þeir blakkar þina. Einu sinni, er við vorum þessu að
matarvættid hefði verið í skúttunum sem Jón Ólafsson hafði
verið háseti á; Jón legði vel úr állu og Gufjörð setti það vand-
lega á sig. Jón sagði meðal annars: Við fengum sodinn þíokk, spá-
súpa þessu og 4 um sínum í viku, nóg af þessu og sméri og svo voru
baunir hafðar 2-3 var í viku með þessu sanda þessu ofan, þetta
3-4 spábitar af síðu, magáttum og hversu. Já, vel var mi
í þessu, segir Gufjörð, þessu spábitar af sanda síðinu, magáttum
og hversu. En í þessu hann sagði þetta kalladi forvæðurinn: "Við
skulum svo á milli, þetta! Það veitir elsti af að lóðin leggi
jafnleyni í þessu loquðu". Tóku þá að vitad allt í til á
og munadunum vand að elita, þá þessu. Svo þessu lóðin var að

hva á milli, var ein matarur línu, þar með til mál vörð
ad taka lóðina. Allir, eða flestir lögðu upp á ar og tóku
til ad hogaða ginsu dæti í skippinu: Þoga hlennu fyrir þóku
sér, lunda skópoeygi sína, þvo og vinde vettlinga og eyru
sér, stakar munroður vinstur vera nauðsigulgar um niðri
sérstakri efni; manni voru þeir hljóðir og leudadi hver við
sitt í ró og nedi, þar til Guðjón sá sig upp úr einu manni
hljóði: Já, en - voru mið banninnar þessáttar og godar?

Seru vörri mið geta hlógu. við ad þessu, einu og niðri áð
sinn Guðjón sagði skundum og var þetta oft þaft ad orðtali
síðan: Já, en - voru mið banninnar þessáttar og godar?